

Jaeen neljännenkymmenennen jakeen kätkeyty historia – numero kuusitoista

Toinen voi-huuto – osa kolme

Jeff Pippenger

2026-06-18

Jonesin logiikka

Jonesin päättely siitä, ettei Ilmestyskirjan neljännentoista luvun ensimmäistä enkeliä voida erottaa kahdesta sitä seuraavasta enkelistä, on horjumattoman pitävä. Hänen osoituksensa näiden kolmen enkelin rakenteellisesta yhteydestä pasuunaenkeleihin on ehdottoman vedenpitävä. Hänen painoituksensa kohdistui epäilemättä Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolmeen enkeliin, mutta perusteet niiden soveltamiselle ”erottamattomina” ovat aivan yhtä pätevät kaikkiin niihin enkeleihin, jotka edelsivät niitä.

Koska hän keskittyi Ilmestyskirjan neljääntoista luvun kolmeen enkeliin, hän ei vienyt omaa logiikkaansa sen lopulliseen päätelmään asti. Lopulta se logiikka, jota hän käytti liittääkseen viidennen, kuudennen ja seitsemännen voi-huutoa merkitsevän pasuunan Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolmeen enkeliin, sisälsi myös pasuunojen linjan viemisen aina takaisin seitsemän pasuunaenkelin ensimmäiseen saakka.

Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä; ja heille annettiin seitsemän pasuunaa. ... Ja ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän pasuunaa, valmistautuivat puhaltamaan niihin. Ilmestys 8:2, 6.

Enkelien sarja alkaa ”seitsemästä” pasuunoita soittavasta enkelistä, ja Ilmestyskirjan enkelilinja alkaa ensimmäisestä pasuunasta ja ulottuu aina kolmanteen enkeliin asti, joka varoittaa pedon merkistä. Jones on oikeassa erottaessaan ensimmäiset neljä pasuunaa ja kolme viimeistä voi-pasuunaa, sillä tuo profeetallinen ”neljä ja kolme” -rakenne löytyy myös seurakunnista ja sineteistä. Se, että tämä on vahvistettu Ilmestyskirjassa kolmen todistajan varaan, antaa niille, jotka tahtovat nähdä, ymmärtää, että tuo seitsemän symbolina sisältää myös neljän symbolina ja kolmen symbolina.

Jumalallinen yhteys

Se, mitä olemme viime aikoina todenneet, on se, että Ilmestyskirjan neljääntoista luvun ensimmäinen ja toinen enkeli saavat voimansa ensimmäisen ja toisen voi-huudon islamia koskevasta aikaprofetiasta, ja että kolmannen enkelin voimaannuttaminen tapahtuu kolmannen voi-huudon täyttymyksen kautta 11. syyskuuta. Se, minkä Jonesin sovellus osoittaa, (vaikkei hän esittänyt minun näkökohtaani), on se, että jokainen enkeli Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun ensimmäisestä pasuunaenkelistä Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kolmannen voi-huudon pasuunaan saakka on erottamattomasti yhteydessä Ilmestyskirjan neljääntoista luvun kolmeen enkeliin. Ne ovat symboleja samassa profeetallisessa linjassa. Ne on tunnistettava sellaisiksi, jotta

ymmärrettäisiin ne erilaiset tehtävät, joita kukin enkeleistä edustaa. Samoin kuin seitsemän seurakuntaa, sinettiä ja pasuunaa edustavat lukua seitsemän sekä myös lukuja neljä ja kolme seitsemän kokonais-symboliikan sisällä (seurakunnat, sinetit ja pasuunat), myös enkelien linjaa ensimmäisestä seitsemästä pasuunaenkelistä aina kolmanteen enkeliin saakka on tarkasteltava kokonaisuutena. Tämä osoittaa yhdentoista enkelin linjan.

Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolme enkeliä edustavat milleriläisten varoitussanomaa, joka julisti tuomion alkaneen, ja sen jälkeen sadan neljänkymmenenneljän tuhannen varoitussanomaa, joka julistaa tuomion päättymistä.

Seitsemän pasuunaa edustavat voimia, joita Jumala kaitselmuksessaan käytti saattaakseen tuomion niiden kansakuntien ylle, jotka pakottivat palvomaan aurinkoa.

Ensimmäiset neljä pasuunaa osoittavat Länsi-Rooman asteittaisen perikadon vuoteen 476 mennessä.

Viides ja kuudes osoittavat Itä-Rooman tuhon vuosina 1449–1453.

Viimeiset kolme pasuunaa edustavat kolmen voihuudon islamia.

Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli on Kristus, joka laskeutuu antamaan voiman liikkeelle alussa, ja Hän laskeutuu jälleen Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa antamaan voiman liikkeelle lopussa.

Seitsemäs pasuuna alkoi soida 22. lokakuuta 1844 siinä tuomion alkamisessa, joka on esikuvallisen sovituspäivän vastakuva. Riemuvuoden pasuunaa tuli soittaa sovituspäivänä. Sen tähden tuomiossa soi kaksi pasuunaa: riemuvuoden pasuuna ja seitsemäs pasuuna.

Silloin sinun tulee antaa riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä antakaa pasuunan soida kautta koko maanne. Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapaus koko maassa kaikille sen asukkaille; se olkoon teille riemuvuosi, ja kukin palatkoon takaisin omaisuutensa luo, ja kukin palatkoon takaisin sukunsa luo. Se viideskymmenes vuosi olkoon teille riemuvuosi: älkää kylväkö älkääkö korjatko sitä, mikä siinä kasvaa itsestään, älkääkö kootko siinä leikkaamattoman viinipuusi rypäleitä. 3. Mooseksen kirja 25:9–11.

Asiayhteys, joka samassa Leviticuksen seuraavassa luvussa osoittaa Israelin hajottamisen kestävän ”seitsemän aikaa”, esitetään niissä jakeissa, jotka johtavat ohjeeseen soittaa riemuvuoden pasuunaa sovituspäivänä.

Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, silloin maa viettäköön sapatia Herralle. Kuusi vuotta kylvä peltoasi, kuusi vuotta leikkaa viinitarhaasi ja korjaa sen sato; mutta seitsemäntenä vuonna olkoon maalla täydellinen sapatinlepo, sapatit Herralle: älä kylvä peltoasi äläkä leikkaa viinitarhaasi. Sitä, mikä kasvaa itsestään sadostasi, älä korjaa, äläkä kerää hoitamattoman viinipuusi rypäleitä; sillä se on maan levon vuosi. Ja maan sapatit olkoon teille ravinnoksi: sinulle, palvelijallesi, palvelijattarellesi, palkkalaisellesi ja muukalaisellesi, joka asuu luonasi, sekä karjallesi ja niille eläimille, jotka

ovat maassasi; kaikki sen tuotto olkoon ravinnoksi. Ja laske itsellesi seitsemän vuosiviikkoa, seitsemän kertaa seitsemän vuotta; ja näiden seitsemän vuosiviikon aika olkoon sinulle neljäkymmentäyhdeksän vuotta. 3. Moos. 25:2–8.

Kun Miller luvussa kaksikymmentäkuusi tunnisti Israelia vastaan annetun tuomion siitä, että se oli rikkonut maan sapattilevon, hän sovelsi periaatetta, jonka mukaan päivä edustaa vuotta, ja havaitsi, että vuosi on kolmesataakuusikymmentä päivää ja että seitsemän kertaa kolmesataakuusikymmentä oli kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta rangaistusta liiton rikkomisesta. Se oli ensimmäinen profeetallinen totuus, jonka hän löysi. Se on niiden totuuksien perustana, jotka muodostivat sen perustuksen, jonka Kristus laski Millerin työn kautta. Riemuvuoden pasuuna on vapautuksen ja vapauden julistus.

Seitsemäs pasuuna on kolmannen voi-huudon islam.

Mutta seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhalttaa pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön, niin kuin hän on ilmoittanut palvelijoilleen profetoille. Ilmestys 10:7.

Islamin seitsemäs pasuuna on vanhurskauttamista uskon kautta koskevan ulkoisen profeetallisen totuuden, ja riemuvuoden pasuuna sen sisäisen profeetallisen totuuden ilmaus—vapautus synnistä, joka sisar Whiten mukaan on kolmas enkeli totuudessa. Sinä aikana, jolloin seitsemäs pasuuna soi, Kristuksen salaisuus teissä, kirkkauden toivo, saatetaan täydelliseksi, kun Kristus yhdistää jumaluutensa sadan neljänkymmenenneljän tuhannen ihmisyyteen. Ne, jotka silloin saavat Jumalan sinetin, julistavat varoituksen pasuunasanomaa, jota kuvataan kolmantena voina, sekä myös kolmannen enkelin varoitusta. Kolmas voi antaa voiman kolmannen enkelin sanomalle, kun enkeli, joka ei ole kukaan vähäisempi henkilö kuin Jeesus Kristus, astuu alas sanoma kädessään.

Kun toteamme, että ensimmäisen ja toisen voi-huudon aikaprofetia antoi voiman ensimmäisen enkelin sanomalle ja että kolmannen voi-huudon profetia antaa voiman kolmannen enkelin sanomalle, toteamme samalla pasuunoiden olevan ”tuomioita, jotka tuotiin Rooman päälle vastauksena sunnuntain vieton pakottamiseen”. Nuo kaitselmukselliset tuomiot, erityisesti kolme viimeistä voi-pasuuna-a, vastaavat Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolmen enkelin varoitussanomaa ja kulkevat sen rinnalla. Kaksi voi-huutoa ja kaksi enkeliä milleriittien historiassa sekä kolmas voi-huuto ja kolmas enkeli sadan neljänkymmenenneljän tuhannen historiassa. Ensimmäisen ja toisen enkelin alkavan historian aikana tuomion alkamista koskeva sanoma sai voimansa siitä, että islam ensimmäisessä ja toisessa voi-huudossa täyttyi. Kolmannen enkelin päättävässä historiassa tuomion päättymisestä ilmoittava sanoma sai voimansa siitä, että islam kolmannessa voi-huudossa täyttyi.

Voimauttaminen alussa ja lopussa esitettiin Ilmestyskirjan kymmenennen ja kahdeksannentoista luvun enkelin kautta, ”joka ei ollut kukaan vähäisempi henkilö kuin Jeesus Kristus”. Islamin ulkoinen sanoma ja tuomion sisäinen sanoma ovat ulkoinen kolmannen voi-huudon pasuuna, ja tuomion sisäinen sanoma on kolmannen enkelin pasuuna. Islamin ulkoinen pasuuna on kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden profetia, ja kolmannen enkelin sisäinen pasuuna on kaksituhattakolmesataa vuotta. Molemmat saapuivat ja soivat kuolleiden tuomion

alkaessa, ja molemmat saapuivat jälleen elävien tuomion alkaessa.

Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui 11. elokuuta 1840 islamia koskevan profetian täyttymyksenä, ja näin tehdessään enkeli esikuvasi Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin laskeutumista islamia koskevan profetian täyttymyksen yhteydessä. Jumalan tuomio sunnuntailain kapinaa vastaan vuonna 321 ja sitten jälleen vuonna 538 esitetään kuudessa ensimmäisessä pasuunassa, ja Hänen tuomionsa pian tulevaa sunnuntailain kapinaa varten esitetään seitsemännessä pasuunassa, joka on kolmas voi-huuto ja myös kolmas enkeli. Tuomion alkamista koskeva varoitussanoma 22. lokakuuta 1844 ja elävien tuomiota koskeva varoitussanoma 9/11 voimaannutettiin molemmat seitsemännen enkelin kautta siinä järjestyksessä, jonka Jones esitti. Kuusi pasuunoiden enkeliä luvuissa kahdeksan ja yhdeksän, sitten kymmenennessä luvussa laskeutuu enkeli, joka ei ole vähäisempi persoona kuin Jeesus Kristus. Hän on enkelien järjestyksessä seitsemäs, jota yhdestoista luvussa seuraa kolmas voi-huuto, joka on se seitsemäs pasuuna, joka alkoi soida vuonna 1844, mutta on kahdeksas siinä enkelien sarjassa, joka johtaa Ilmestyskirjan neljäntoista luvun yhdeksänteen, kymmenenteen ja yhdenteentoista enkeliin.

Kolmannen enkelin sanomaa ei voida erottaa ensimmäisen ja toisen enkelin sanomista, mutta sitä ei myöskään voida erottaa Jumalan luopumusta kohtaavista tuomion seitsemästä pasuunasta. Ilmestyskirjan kahdeksannen luvun neljä ensimmäistä tuomiopasuunaa osoittavat Länsi-Rooman asteittaisen häviön Konstantinuksen ensimmäisen sunnuntailain jälkeen vuonna 321, ja tämä alkoi siitä, kun hän vuonna 330 jakoi valtakunnan itään ja länteen.

”Kun kansakuntamme säätävissä elimissä pannaan voimaan lakeja, joiden tarkoituksena on sitoa ihmisten omiatuntoja heidän uskonnollisten oikeuksiensa suhteen, pakottaa sunnuntain viettoa ja kohdistaa sortavaa valtaa niitä vastaan, jotka pitävät seitsemännen päivän sapattia, Jumalan laki tulee kaikissa olennaisissa suhteissa tehdyn mitättömäksi maassamme; ja kansallista luopumusta seuraa kansallinen perikato.” Review and Herald, 18. joulukuuta 1888.

Periaate, jonka mukaan kansallinen luopumus tuo mukanaan kansallisen hävityksen, tuli Konstantinuksen kansan osaksi alkaen neljästä ensimmäisestä pasuunasta, jotka saattoivat Länsi-Rooman päätökseensä vuoteen 476 mennessä. Itä-Rooma tuli päätökseensä vuonna 1453, vaikka se oli profeetallisesti menettänyt kansallisen suvereniteettinsa 27. heinäkuuta 1449. Toisin kuin Babylon, joka kukistettiin yhdessä yössä, Rooma, sekä läntinen että itäinen, saatettiin loppuunsa asteittain. Länsi-Rooman tuho neljän ensimmäisen pasuunan alla vuoteen 476 mennessä kuvaa Yhdysvaltojen tuhoa neljän pasuunan alaisuudessa, mikä yhdellä tasolla edustaa Yhdysvaltojen neljää sukupolvea, jotka alkoivat vuonna 1798 ja päättyivät sunnuntailakiin. Nämä neljä sukupolvea ovat rinnakkaisia adventismin neljän sukupolven kanssa, jotka ovat rinnakkaisia Ilmestyskirjan toisen luvun neljän ensimmäisen seurakunnan sekä Hesekielin kahdeksannen luvun neljän pahenevan kauhistuksen ja Joelin kirjan neljän heinäsiikkainvaelluksen kanssa.

Sillä näin sanoo Herra, Herra: Kuinka paljon enemmän, kun minä lähetän Jerusalemiä vastaan neljä ankaraa rangaistustuomiotani: miekan, nälänhädän, pahat pedot ja ruton, hävittääkseni siitä ihmiset ja eläimet! Hesekiel 14:21.

Viides ja kuudes pasuuna kukistivat Itä-Rooman, ja Itä-Rooma edustaa profeetallisessa suhteessa Länsi-Roomaan valtiota. Länsi-Rooma edustaa seurakuntaa. Länsi-Rooma edustaa myös Yhdysvaltoja, joka valloitetaan ensin, niin kuin Länsi-Roomakin valloitettiin.

”Kun Amerikka, uskonnonvapauden maa, yhdistyy paavikunnan kanssa pakottaakseen omantunnon ja vaatiakseen ihmisiä kunnioittamaan väärää sapattia, kaikkien maiden kansat kautta koko maanpiirin johdatetaan seuraamaan sen esimerkkiä.” Testimonies, osa 6, s. 18.

Ensimmäiset neljä pasuunaa edustavat Amerikan historian neljää sukupolvea, ja kun Yhdysvallat kaatuu, Danielin kirjan yhdentoista luvun neljännessäkymmenennessä ensimmäisessä jakeessa mainittu ihana maa on juuri kaatunut, ja seuraava este on Egypti, joka on muun maailman kansojen vertauskuva. Yhdistyneet Kansakunnat, jotka ovat ne kymmenen kuningasta, suostuvat sitten antamaan seitsemännen valtakuntansa paaviudelle, sillä Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun mukaan se annetaan ”lyhyeksi ajaksi—yhdeksi hetkeksi”. Tämä tapahtuu Herodeksen syntymäpäiväjuhlassa, jolloin hän lupaa puolet valtakunnastaan. Herodeksen syntymäpäiväjuhlassa, tuona hetkenä, kirjoitus ilmestyy seinien kalkkipintaan, ja Belsassar surmataan. Tuo hetki alkaa sunnuntailaista ja jatkuu ihmiskunnan koetusajan päättymiseen saakka. Seitsemäs valtakunta valloitetaan, kuten sitä esikuvasi Konstantinopolin muurien hävitys, kun ne sortuivat vuonna 1453. Yhdysvalloissa säädetyistä sunnuntailaista, jota 1449 esikuvasi, Konstantinopolin kukistumiseen vuonna 1453 on neljä vertauskuvallista vuotta. Paavius sai kuolinhaavansa vuonna 1798.

Danielin kirjan yhdentoista luvun neljännessäkymmenennessä jakeessa paavius kukistui vuonna 1798, lopun aikana. Sitten etelän kuningas kukistui vuonna 1989, lopun aikana. Yhdysvallat kukistuu jakeessa neljäkymmentäyksi, Egypti kukistuu jakeessa neljäkymmentäkaksi, ja paavius kokee toisen ja lopullisen kukistumisensa jakeessa neljäkymmentäviisi.

”Kansakuntien noususta ja kukistumisesta, sellaisena kuin se tehdään selväksi Danielin kirjassa ja Ilmestyskirjassa, meidän tulee oppia, kuinka arvotonta on pelkkä ulkonainen ja maailmallinen loisto. Babylon, kaikessa voimassaan ja loistossaan, jonka kaltaista meidän maailmamme ei sittemmin ole koskaan nähnyt — voima ja loisto, jotka tuon ajan ihmisistä näyttivät niin vakailta ja pysyviltä — kuinka täydellisesti se onkaan kadonnut! Niin kuin ’ruohon kukka’ se on hävinnyt. Jaak. 1:10. Samoin hävisi Meedo-Persian valtakunta sekä Kreikan ja Rooman valtakunnat. Ja samoin häviää kaikki, mille Jumala ei ole perustuksena. Vain se, mikä on sidottu Hänen tarkoitukseensa ja ilmaisee Hänen luonnettaan, voi kestää. Hänen periaatteensa ovat ainoat pysyvät asiat, jotka meidän maailmamme tuntee.” Profeetat ja kuninkaat, 548.

Yhdysvaltain (väärän profeetan) kukistuminen jakeessa neljäkymmentäyksi esikuvattiin vuodella 1449, ja Egyptin (lohikäärmeen) kukistuminen jakeessa neljäkymmentäkaksi esikuvattiin vuodella 1453, ja paavius (peto) tulee loppuunsa ilman auttajaa, kuten vuosi 1798 esikuvallisesti osoittaa. Väärä profeetta ja lohikäärme kukistetaan pasuunavaltojen toimesta, ja peto kukistetaan lohikäärmevallan toimesta.

Luku neljä on valtakunnan hajoamisen symboli. Aleksanterin valtakunta hajosi neljäksi valtakunnaksi, ja Egypti syöksyi alas Punaiseenmereen neljännessä sukupolvessa, ja Israel kumartaa aurinkoa Hesekielin kahdeksannen luvun neljännessä kauhistuksessa. Protestantismin ja tasavaltalaisten neljä sukupolvea maapetossa alkoivat vuonna 1798 ja päättyivät pian tulevaan sunnuntailakiin kummankin sarven osalta. Hesekielin neljä ankaraa tuomiota Jerusalemiä vastaan havainnollistavat neljää tuomiota Yhdysvaltoja vastaan, ja nuo neljä tuomiota Raamatun profetian kuudetta valtakuntaa vastaan ovat esikuvana niille neljälle vuodelle vuodesta 1449 vuoteen 1453, jolloin Raamatun profetian seitsemäs valtakunta suostuu antamaan puolet valtakunnastaan paaviudelle kirkon ja valtion suhteessa, jota Tyyron portto hallitsee.

Vuodet 1449–1453 edustavat seitsemännen valtakunnan häviötä sunnuntailain aikana, ja ne edustavat myös kahdeksannen valtakunnan häviön ajanjaksoa sunnuntailaista koetusajan päättymiseen saakka. Egyptin, joka on maailma ja myös lohikäärme, joka annetaan paaviudelle, valloittaminen on fraktaali tämän vuosien 1449–1453 symboloiman ajanjakson alussa. Tämä osoittaa Konstantinopolin kukistumisen sunnuntailain aikana ja sitten jälleen, kun Miikael nousee. Kun Miikael nousee, neljä enkeliä päästetään innoituksen mukaan täysin irti.

”Näin, että ne neljä enkeliä pidättäisivät neljää tuulta, kunnes Jeesuksen työ oli päättynyt pyhäkössä, ja sitten tulevat ne seitsemän viimeistä vitsausta.” Early Writings, 36.

Aleksanterin valtakunnan neljä jakoa, neljä pasuunaa Länsi-Rooman yllä, neljä päästettyä tuulta Itä-Rooman yllä, neljä ankaraa tuomiota Jerusalemin yllä, neljä päästettyä tuulta, kun paavius tulee loppuunsa eikä sillä ole auttajaa. Näiden esitettyjen profeettallisten vertauskuvien valossa tarkastelemme toista valitusta siinä yhteydessä, että sovellamme sitä pian tulevaan sunnuntailakiin.

Firenzen kirkolliskokous

Vuonna 1439 Firenzen kirkolliskokouksessa (jota kutsutaan myös Firenzen unioniksi) itäisen ortodoksisen kirkon edustajat (Bysantin keisari Johannes VIII Palaiologoksen ja Konstantinopolin patriarkan johdolla) allekirjoittivat virallisen asetuksen unionista Roomalaiskatolisen kirkon kanssa. He suostuivat tunnustamaan Rooman paavin koko kirkon pääksi (korkeimmaksi auktoriteetiksi).

Sillä mies on vaimon pää, niin kuin Kristuskin on seurakunnan pää; ja hän on ruumiin Vapahtaja. Efesolaiskirje 5:23.

Nikean uskontunnustus

Keisari ja patriarkka hyväksyivät Nikean uskontunnustukseen lisätyn ”Filioque-lausekkeen”, jonka mukaan Pyhä Henki lähtee Isästä ja Pojasta. Nikean uskontunnustus on yksi katolisen uskon historian tärkeimmistä ja laajimmin käytetyistä tunnustuksista. Nikean uskontunnustus on katolisen uskon keskeisten oppien virallinen yhteenveto. Se laadittiin alun perin puolustamaan totuutta siitä, kuka Jeesus Kristus on. Vuonna 325 syntyi suuri kiista, koska Arius-niminen pappi opetti, että Isä Jumala oli luonut Jeesuksen eikä Jeesus ollut täysin Jumala.

Keisari Konstantinus kutsui koolle ensimmäisen Nikean kirkolliskokouksen ratkaistakseen tämän kysymyksen. Kirkolliskokous vahvisti voimakkaasti, että Jeesus on täysin Jumala, ”samaa olemusta” Isän kanssa. Uskontunnustusta laajennettiin myöhemmin Konstantinopolin kirkolliskokouksessa vuonna 381. Tässä kohden on pantava merkille, että Nikean uskontunnustus vahvistettiin ensimmäisen Konstantinuksen historian aikana, ja siitä tuli kysymys viimeiselle Konstantinukselle, joka oli Konstantinus yhdestoista, itäisen Bysantin valtakunnan viimeinen keisari. Konstantinus Suuri, joka oli ensimmäinen, esitetään toistuvasti aiheena Raamatun profetiassa. Hän on hallitsija itäisen valtakunnan alussa ja siten esikuva hallitsijasta itäisen valtakunnan lopussa. Se tosiasia, että Nikean uskontunnustus on osatekijä sekä alku- että loppuhistoriassa, on pantava merkille profetian tutkijan toimesta, jos hän ymmärtää alfan ja omegan periaatteen.

Vuonna 381 Nikean uskontunnustusta päivitettiin kiirastuliopilla, eukaristiaopilla sekä hyväksymällä happamattoman leivän käyttö eukaristiassa, mikä oli latinalainen käytäntö. Vuoden 381 uskontunnustus hyväksyi myös katolisen käsityksen perisynnistä ja kuolemanjälkeisestä elämästä. Se päättyi tähän keskeiseen lauseeseen: ”Määrittelemme myös, että pyhällä apostolisella istuimella ja Rooman paavilla on ensisijainen asema koko maailmaan nähden ja että hän on Kristuksen todellinen sijainen.”

Firenzen kirkolliskokouksessa allekirjoitettiin 6. heinäkuuta 1439 toinen, ajantasaistettu versio, 14 vuotta ennen kuin Konstantinopoli joutui Osmaniturkkilaisten valtaan vuonna 1453. Unioni allekirjoitettiin raskaan poliittisen paineen alaisena. Bysantin valtakunta tarvitsi epätoivoisesti sotilaallista apua lännestä eteneviä osmaaneja vastaan. Kun kreikkalaiset valtuutetut palasivat kotiin, enemmistö idän papistosta, munkeista ja tavallisesta kansasta torjui sopimuksen jyrkästi. Useimmat sen allekirjoittaneista piispoista peruuttivat myöhemmin tukensa. Unionia ei koskaan pantu täysimääräisesti täytäntöön, ja Itäinen ortodoksinen kirkko hylkäsi sen muodollisesti seuraavina vuosina. Siihen mennessä, kun Konstantinopoli kukistui vuonna 1453, unioni oli jo käytännössä romahtanut. Historioitsijat kuvaavat sitä usein poliittiseksi unioniksi, joka epäonnistui syvän teologisen, kulttuurisen ja kansanomaisen vastarinnan vuoksi.

Vuoden 325 ensimmäisessä Nikean kirkolliskokouksessa hyväksyttiin Nikean uskontunnustus. Se sijoittuu viisi vuotta ennen vuotta 330, jolloin Danielin kirjan yhdestoista luvun, jakeen kaksikymmentäneljä, 360 vuotta, joita kuvataan ”aikana”, päättyivät.

Hän tulee rauhanomaisesti maakunnan lihavimmillekin seuduille; ja hän tekee sellaista, mitä eivät hänen isänsä ole tehneet eivätkä hänen isiensä isät; hän jakaa heidän keskuuteensa saalista, ryöstösaalista ja rikkauksia; niin, hän hautoo hankkeitaan linnoituksia vastaan, mutta vain määrääjäksi. Daniel 11:24.

Vuosi 31 eKr. ja vuosi 330 merkitsevät kumpikin Danielin yhdenentoista luvun jakeiden kaksikymmentäseitsemän ja kaksikymmentäyhdeksän ”määräaikaa”.

Ja näiden molempien kuninkaiden sydämessä on pahuuden tekeminen, ja he puhuvat valhetta saman pöydän ääressä; mutta se ei menesty, sillä loppu tulee yhä määrääjakana. ... Määrättynä aikana hän palaa ja tulee etelää kohti; mutta ei käy niin kuin edellisellä kerralla tai

jälkimmäisellä. Daniel 11:27, 29.

Itäisen Rooman profeetallisen linjan alku (330) ja loppu (1449–1453) esitetään ensimmäisen ja viimeisen keisarin, Konstantinuksen, kautta. Itäisen Rooman, Bysantin valtakunnaksi kutsutun, profeetallisen linjan alfa ja omega liittyy keisarillisen Rooman kolmensadan kuudenkymmenen vuoden mittaisen kauden päättymiseen, jolloin se hallitsi ylimpänä Actiumin taistelusta vuonna 31 eKr. vuoteen 330 saakka ja siitä edelleen vuoteen 1453. Ennen Actiumin taistelua vuonna 31 eKr. Markus Antonius ja Augustus Caesar puhuivat valheita yhden pöydän ääressä, eivätkä ne menestyneet. Ennen vuotta 330, vuonna 325, Nikean uskontunnustus omaksuttiin. Ennen vuotta 1453 saman tuon Nikean uskontunnustuksen päivitetty versio omaksuttiin. Ennen vuotta 31 eKr. kaksi poliittista hahmoa puhui valheita yhden pöydän ääressä. Vuonna 325 hengelliset valheet puhuttiin yhden pöydän ääressä. Nuo kaksi todistajaa yksilöivät ne poliittiset ja hengelliset valheet, jotka omaksuttiin vuonna 1439 Firenzen kirkolliskokouksessa. Tätä päivitettyä Nikean uskontunnustusta kutsuttiin yhdistymisasiäsetukseksi.

Ensimmäinen valheiden yhden pöydän ääressä -tieväitti oli ennen vuotta 31 eKr., ja se oli pakanallisen Rooman kahden poliittisen ryhmittymän välillä. Näille valheille määrätty aika oli 31 eKr., ja se koostui Augustuksesta, joka oli Rooman vertauskuva, vastassaan Egyptiä edustava miehen ja naisen liitto. Toinen valheiden sarja oli vuonna 325, ja määrätty aika oli 330. Kolmas valheiden sarja oli vuonna 1439, ja määrätty aika oli 1449–1453. Vuonna 1439 pöydän ääressä olleet edustivat läntistä ja itäistä Roomaa, jolloin itäinen Rooma tavoitteli poliittista päämäärää suostumalla uskonnolliseen väittelyyn. Vuosi 31 eKr., jota seurasivat 330 ja sitten 1453, edustavat Rooman linjan kolminkertaista sovellutusta.

Marcus Antoniuksen ja Kleopatran liiton poliittinen uhka esikuvallisti areiolaisuuden harhaopin hengellistä uhkaa vuonna 325, mikä puolestaan esikuvallisti islamilaisten turkkilaisten poliittista ja uskonnollista uhkaa vuonna 1439.

Nikean uskontunnustuksen opit ovat valhetta, eikä niissä ole mitään totuutta. Asiakirja, joka allekirjoitettiin 6. heinäkuuta 1439 Firenzen kirkolliskokouksessa, sai nimen Yhdistymisasiäsetus, ja se edusti samoja valheita ja vielä enemmän. Kun valtuutetut palasivat Konstantinopoliin vuonna 1439, heidät kohdattiin vihalla ja syytöksillä petoksesta. Sanonta kiersi: ”Parempi turkkilainen turbaani kuin paavin hiippa.”

Unioni allekirjoitettiin pääasiassa siksi, että Bysantin keisari tarvitsi epätoivoisesti lännen sotilaallista apua ottomaaneja vastaan. Kun kävi ilmeiseksi, että sotilaallista apua oli tulossa hyvin vähän (tai ei lainkaan), unionin kannatus haihtui. Vuosina 1450–1451 useat itäiset synodit hylkäsivät unionin, ja Konstantinopolin kukistuttua vuonna 1453 unioni hylättiin kokonaan. Firenzen unionidekreetin lopullista lopputulosta Itäinen ortodoksinen kirkko pitää epäonnistuneena ja hylättynä kirkolliskokouksena. Sitä ei tunnusteta päteväksi. Roomalaiskatolinen kirkko sitä vastoin pitää sitä yhä pätevänä ekumeenisena kirkolliskokouksena.

Me esitämme sen logiikan, jonka avulla voidaan ymmärtää, kuinka toisen voi-huudon profeetalliset tunnusmerkit toistuvat kolmannen voi-huudon historiassa. Ensimmäisen voi-huudon sadanviidenkymmenen vuoden pituinen profetia alkoi 27. heinäkuuta 1299 ja päättyi 27.

heinäkuuta 1449.

1449

Konstantinos XI Palaiologos syntyi vuonna 1404 ja hallitsi tammikuusta 1449 aina 29. toukokuuta 1453 saakka. Hän oli Itä-Rooman (Bysantin) valtakunnan viimeinen keisari; tuo valtakunta oli kestänyt yli 1 100 vuotta. Hän johti urheasti Konstantinopolin puolustusta Osmanien piirityksen aikana vuonna 1453 vain noin 7 000–8 000 puolustajan voimin Mehmed II:n yli 80 000 miehen armeijaa vastaan. Hän kaatui taistellen kaupunginmuureilla 29. toukokuuta 1453, kun Konstantinopoli lopulta kukistui. Hänen ruumistaan ei koskaan kyetty lopullisesti tunnistamaan. Hänen kuolemansa merkitsi Rooman valtakunnan loppua (sen valtakunnan viimeisen suoran jatkumon, jonka Augustus perusti vuonna 27 eKr.).

Hänet muistetaan Kreikan historiassa ja ortodoksisessa perinteessä sankarillisena hahmona — häntä kutsutaan legendassa usein ”Marmoriseksi keisariksi” (uskomus, että hän jonakin päivänä palaa pelastamaan Konstantinopolin).

Johannes VIII Palaiologos (1392–1448) oli toiseksi viimeinen Bysantin keisari, joka hallitsi vuosina 1425–1448. Hän oli keisari Manuel II Palaiologoksen vanhin poika ja Konstantinos XI:n vanhempi veli. Johannes VIII käytti suurimman osan hallitusajastaan epätoivoisiin pyrkimyksiin pelastaa kuoleva Bysantin valtakunta ottomaaneilta. Vuonna 1439 hän matkusti henkilökohtaisesti Italiaan ja johti Firenze kirkolliskokousta, jossa hän ja itäortodoksinen valtuuskunta suostuivat väliaikaisesti yhdistymään uudelleen roomalaiskatoliseen kirkkoon ja hyväksymään paavin kirkon pääksi. Myös Konstantinus Suuri oli johtanut Nikean kirkolliskokousta. Johannes VIII toivoi, että tämä yhteys paaviuteen toisi lännestä sotilaallista apua turkkilaisia vastaan, mutta liitto oli Konstantinopolissa syvästi epäsuosittu ja epäonnistui lopulta. Johannes VIII kuoli vuonna 1448 (luonnollisista syistä), vain viisi vuotta ennen Konstantinopolin kukistumista vuonna 1453. Hänen veljestään Konstantinos XI:stä tuli sitten keisari, ja hän kuoli puolustaessaan kaupunkia.

Kun Johannes VIII kuoli vuonna 1448, hänen veljensä Konstantinos XI valittiin seuraajaksi. Vuoteen 1448 mennessä Bysantin valtakunta oli kutistunut vähäiseksi vasallivaltioksi, ja osmanit vaikuttivat merkittävästi siihen, kuka istui Konstantinopolin valtaistuimella. Heinäkuun 27. päivänä 1449 tapahtui Bysantin valtakunnan viimeisinä vuosina hyvin merkittävä poliittinen tapahtuma. Bysantin keisari Johannes VIII Palaiologos oli kuollut aiemmin vuonna 1448. Hänen veljensä Konstantinos XI Palaiologos (viimeinen keisari) julistettiin keisariksi Konstantinopolissa. Ennen kuin Konstantinos XI kuitenkaan virallisesti nousi valtaistuimelle, hän lähetti lähettäjiä Osmanien sulttaanin (Murad II:n) luo ja pyysi lupaa hallita. Sulttaani myönsi tuon luvan, ja vasta sen jälkeen Konstantinos XI kruunattiin muodollisesti ja tunnustettiin keisariksi. Tätä tekoa pidettiin Bysantin itsenäisyyden vapaaehtoisena luovuttamisena. Ensimmäistä kertaa Bysantin keisari avoimesti tunnusti hallitsevansa ainoastaan Osmanien turkkilaisten luvalla. Vain neljä vuotta myöhemmin, vuonna 1453, Konstantinopoli joutui Osmanien valtaan.

Kolmesataayhdeksänkymmentäyksi vuotta ja viisitoista päivää 27. heinäkuuta 1449 jälkeen, 11. elokuuta 1840, turkkilaiset hakivat suojelua Egyptiä vastaan alistumalla neljän suuren eurooppalaisen vallan alaisuuteen ja täyttivät näin ennustuksen tunnista, päivästä, kuukaudesta ja

vuodesta. Olemme nyt asettaneet logiikan paikoilleen soveltaaksemme ensimmäistä ja toista voi-huutoa pian tulevan sunnuntain yhteydessä. Pietari sadanneljänkymmenenneljän tuhannen vertauskuvana edustaa kolmannen enkelin liikettä, ja William Miller edustaa ensimmäisen ja toisen enkelin liikettä. Molemmat liikkeet liittyvät ”avaimiin”.

Ja Daavidin huoneen avaimen minä panen hänen olkapäälleen; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän sulkee, eikä kukaan avaa. Jesaja 22:22.

Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni, eivätkä helvetin portit sitä voita. Ja minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa. Matteus 16:18, 19.

Lähestymme seuraavassa artikkelissa Niniven taistelua ”avaimena”, joka ei ainoastaan avaa syvyyden kuilua, vaan myös profeetallisena avaimena, joka asettaa koko Danielin yhdentoista luvun todistuksen täydelliseen järjestykseen. Millerin unessa lippaaseen kiinnitetty ”avain” oli Millerin raamatuntutkimismenetelmä. Milleriläisen historian todistustekstien käyttö yhdistettynä ”rivi rivin päälle” -periaatteeseen kolmannen enkelin historiassa on se avain, joka sallii Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun avaimen avata ja asettaa järjestykseen neljänneksen kymmenennen jakeen ulkoisen sanoman kätkeytyn historian.

Jatkamme tarkasteluamme seuraavassa artikkelissa.

”Profeetalle pyörä pyörän sisällä ja niihin liittyvien elävien olentojen hahmot näyttivät kaikki monimutkaisilta ja selittämättömiltä. Mutta äärettömän Viisauden käsi nähdään pyörien keskellä, ja sen työn tuloksena on täydellinen järjestys. Jokainen pyörä toimii täydellisessä sopusoinnussa jokaisen toisen kanssa.” Testimonies to Ministers, 214.